

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 610

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 15 Μαρτίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις		8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν : ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ μυθιστόρημα. —
Γεωργίου Πραδέλ : ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστό-
ρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτεις : ΙΣΠΑΝΙΑ.
ΤΑΛΑΠΩΡΗΜΕΝΑΙ ΚΑΡΔΙΑΙ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν θα-
νείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ

Δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ. Κρότος βημάτων καὶ ἵππων τὸν διέκοψεν. Ἦτο ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ ἐπιστρέφων ἐκ τῆς πόλεως. Ἡ Μαρία ἔφυγε δίκην πεφοβισμένης ἐλάφου.

Εἶπομεν, ὅτι ὁ κ. Λαγκάρδ μετέβη εἰς τὴν γειτονικὴν πόλιν δι' ὑποθέσεις. Ἀνεφάνησαν ὅμως δυσκολίαι μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ συμβολαιογράφου του, συζητήσεις μετὰ τοῦ ἀντικλήτου του, ἕως μετὰ τοῦ δικηγόρου του ὅστις τῷ προεῖπε τὴν ἀπώλειαν ἐκκερμούς διχῆς, ἐξ ἧς περιέμενε νὰ κερδίσῃ πολλά. Σὺν τούτοις, ὁ ἀκολουθῶν αὐτὸν ὑπηρέτης ἀφῆκε νὰ πῆσῃ ἕνεκα ἀνεπιτηδειότητος, ἐνῷ ἐβόδιζον, τὸν ἵππον ὃν ἵππευε καὶ ἐν τῇ πτώσει του ἐπληρώθη.

Ἐν συντόμῳ, καὶ χάρις εἰς τὰ ἄθροα ταῦτα ἐμπόδια, ὁ μαρκήσιος ἦτο λίαν δύσθυμος ἐρχόμενος εἰς τὸν πύργον.

Εἶχε κάκιστα δειπνήσει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς μικρᾶς πόλεως, καὶ εὐθὺς ἅμα ἀφίππευσεν ἐζήτησε νὰ δειπνήσῃ. Ἡ Μαρία καὶ ὁ Παῦλος μετέβησαν διὰ νὰ τὸν συντροφεύσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν ἐνῷ κατεβρόχιζε τὰ πλατέα τεμάχια ὠραιότατου χειρομνήριου τῆς Ὑόρκης. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον δέ, καὶ χάρις εἰς τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τοῦ δείπνου, ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν φαιδρὰν ἀπλότητά του τὴν ἀποτελοῦσαν τὴν βάσιν τοῦ χαρακτῆρός του. Ἐν τούτοις ἔλαφρόν νέφος ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ ῥυτίς μεταξύ τῶν δύο ὀφρύων του ἤλεγχον δυσάρεστον σκέψιν.

Ἡ Μαρία, ἥτις κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ φαγητοῦ ἐπέμεινε, ἄνευ ἀποτελέσματος, ἵνα ἐξαλείψῃ τὴν κακὴν διαθέσιν τοῦ μαρκησίου, ἐνόμισεν ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν δοκιμὴν.

— Ἀς ἴδωμεν, φίλε μου, τί ἔχεις ; τὸν ἠρώτησεν, εἶναι ἀδύνατον αἱ συζητήσεις τοῦ συμφέροντος νὰ σὲ ἀπασχολῶσιν εἰς τοιοῦτον βαθμόν.

— Τί ἔχω ; ἀπεκρίθη ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ κτυπῶν διὰ τοῦ γρόνθου τὴν τράπεζαν, δὲν ἤθελον νὰ σοὶ τὸ εἶπω, διότι εἶναι πάντοτε λυπηρὸν νὰ λαλῇ κανεὶς μετὰ τῆς γυναικὸς του διὰ τόσον ἀγενεῖς λεπτομερείας. Ἐχω ὅτι ὁ γείτων μὲς κόμης δὲ

Μαρὲν ἀτιμάζει τὴν εὐγένειαν τῆς ἐπαρχίας μὲς. Ἐμαθα ταῦτα εἰς τὴν πόλιν, ὅπου οἱ ἐργοστασιάρχαι καὶ οἱ χωρικοὶ ὁμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ ὑψηλοφώνως καὶ πολὺ χαίρουσι δι' αὐτό, ἡ δὲ καρδίᾳ μου ἀνακατόνεται ἀπὸ ἀγχνάκτησιν εἰς τὸ στήθος μου !...

— Ἀλλὰ τέλος πάντων περὶ τίνος πρόκειται ;

— Γνωρίζεις τὴν κόμησσαν, μίαν νόστιμον γυναῖκα, μὰ τὴν πίστιν μου ! ξανθὴν καὶ χαρίεσσαν, μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους ! ἡ ἀχρεία !

— Ναι, τὴν γνωρίζω... λοιπόν ;

— Λοιπόν ! φαίνεται ὅτι ἡ κόμησσα εἶχεν ἐραστήν.

— Ἀ ! εἶπεν ἡ Μαρία ἐρυθριῶσα.

— Ἐνα νέον, ἀξιωματικὸν τοῦ συντάγματος τῆς φρουρᾶς τῶν σπαίδων εἰς ***. Αὐτὸ διήρκει πρὸ πολλοῦ, ὁ δὲ κόμης δὲν ἐνόει τίποτε... Ὅλοι οἱ σύζυγοι ἔτσι εἶναι... Ὅταν λεγῶ ὅλοι... χούμ ! Τέλος πάντων, ἀρκεῖ... γνωρίζω τὸν κόσμον... Ἐν συντόμῳ, ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀνεκαλύφθησαν τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα, ὁ κόμης συνέλαβε τὴν γυναῖκα του ἐπ' αὐτοφώρῳ, ὅ,τι εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῇς ἐντελέστερον !...

— Φίλε μου... διέκοψε ζωηρῶς ἡ Μαρία, ἥς αἱ παρειαὶ ἐπορφυρώθησαν.

— Μὴ φοβῆσαι, δὲν λέγω τίποτε περισσώτερον, ἄλλως τε τὸ δυνατότερον ἐλέγχθη. Τί νομίζεις ὅτι ἔκαμεν ὁ κόμης, σὲ παρακαλῶ ;

— Πῶς θὰ τὸ εἰξεύρω ; ἐψέλλισεν ἡ νεκρὰ γυνή.

— Λοιπόν ! δὲν ἔκαμεν ἐντελῶς τίποτε. Ὑπῆγε νὰ ζητήσῃ μάρτυρας, τοὺς ἔφερεν εἰς τὸ δωματίον τῆς γυναικὸς του, ἐκεῖ δὲ ὁ Εἰρηνοδίκης, ὁ δήμαρχος, δὲν εἰξεύρω ποῖος, τέλος πάντων μία ἀρχή, ἔκαμεν ἐμπροσθέν του πρακτικὸν μυστήριον... καὶ ὁ ἄθλιος, ὁ ἄνθρωπος, κινεῖ τώρα κατὰ τῆς κομῆσεως ἀγωγὴν διαζυγίου... Μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους, αὐτὸ εἶναι ἀτιμία !

— Ἀλλὰ, ἠρώτησεν ὁ Παῦλος, σκοπὸν ἔχων νὰ περι-